

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/59/2020
Identifikačné číslo spisu: 1515219750
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1515219750.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Weidler Bratislava, spol. s r.o., Košická 52, Bratislava, IČO: 31 323 430, právne zastúpený Šiška & Partners s.r.o., Palisády 33, Bratislava, IČO: 36 861 961 proti žalovanému AUPARK a.s., Einsteinova 18, Bratislava, IČO: 47 240 377, právne zastúpeného Bartošík Šváby s.r.o., Plynárska 7/A, Bratislava, IČO: 35 929 049, o určenie neplatnosti výpovede, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/60/2019-296 zo dňa 14. augusta 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/386/2015-229 zo dňa 26. februára 2018 rozhodol, že výpoveď zo dňa 28. júla 2015 z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 27. júna 2006 je neplatná v celom rozsahu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že skončiť nájom uzavretý na určitý čas, prostredníctvom písomnej výpovede, možno len z taxatívne stanovených dôvodov, uvedených v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. a zmluvné strany si nemôžu rozšíriť okruh výpovedných dôvodov nad zákonom stanovený rámec výpovedných dôvodov. Žalovaný sa v konaní odvolával na zmluvnú voľnosť strán a českú judikatúru, ktorá však nekorešponduje so stavom slovenskej právnej úpravy a žalovaným uvádzané české judikáty nie sú v podmienkach slovenského právneho života aplikovateľné a právne záväzné. Žalovaným uvádzaný judikát 2Cdo/216/2011 rieši právnu otázku skončenia nájomného vzťahu odstúpením a nadväzuje na ustanovenie § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje skončenie nájmu nájomcom v prípade zmeny vlastníctva nehnuteľnej veci. Súd prvej inštancie určil, že výpoveď žalovaného zo dňa 28. júla 2015 z nájomnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 27. júna 2006 je neplatná v celom rozsahu, nakoľko nájom dojednaný na určitý čas sa skončí uplynutím času, na ktorý bol dojednaný alebo z presne (taxatívne) vymedzených dôvodov na strane nájomcu alebo prenajímateľa tak ako je to uvedené v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. Strany nemôžu aplikovať

ustanovenia Občianskeho zákonníka ako všeobecne právnej úpravy na skončenie nájmu vtedy, ak spôsob skončenia nájmu v tomto prípade výpoveďou, bol jasne definovaný v zákone o nájme a podnájme nebytových priestorov ako lex specialis.

3 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/60/2019-296 zo dňa 14. augusta 2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil, rozhodnutie náležite podrobne a logicky odôvodnil. Uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že ustanovenie § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. má kogentný charakter a skončiť nájom uzavretý na určitý čas prostredníctvom písomnej výpovede možno len z taxatívne stanovených dôvodov uvedených v predmetných ustanoveniach. Zmluvné strany si nemôžu rozšíriť okruh výpovedných dôvodov nad zákonom stanovený rámec výpovedných dôvodov nájmu nebytových priestorov. Odvolací súd tak zhodne s názorom súdu prvej inštancie skonštatoval, že ustanovenia Občianskeho zákonníka ako lex generalis upravujú právne vzťahy všeobecne, čo sa týka nájmu a podnájmu nebytových priestorov platí však právna úprava zákona č. 116/1990 Zb. ako lex specialis, ktorý upravuje práve špecifickú oblasť nájmu nebytových priestorov a je potrebné vychádzať z tejto osobitnej úpravy. Vyslovil názor, že nie je možné výpovedné dôvody uvedené v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. meniť s poukazom na všeobecnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil odvolací súd ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalovaným.

4 Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolanie, prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

5 Dovolateľ dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP odôvodnil tým, že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, nakoľko napadnutý rozsudok neobsahuje dostatočné a ani správne právne posúdenie a vyjadrenie k zásadným argumentom žalovaného predložené v súdnom konaní. Rozhodnutiu chýbajú základné atribúty presvedčivosti a riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Žalovaný rozsudok odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľný, zmätočný a nespravodlivý. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 108/2007, II. ÚS 410/2006, III. ÚS 311/2007, II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, I. ÚS 243/07, I. ÚS 146/08 a III. ÚS 307/2012.

6 Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ odôvodnil tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 2Cdo 216/2011 (rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2014 pod č. 60) dospel k záveru, že z povahy zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov vyplýva, že nemožno vylúčiť dôvody zániku nájomného vzťahu upravené v rámci všeobecných ustanovení o nájomnej zmluve, resp. všeobecné dôvody zániku záväzkov, ako napríklad odstúpenie od zmluvy. Citované rozhodnutie predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, pričom dovolací súd v ňom judikoval, že vo vzťahu k nájmu nebytových priestorov nemožno vylúčiť všeobecné dôvody zániku záväzkov. Na podporu ustálenosti rozhodovacej praxe odvolacieho súdu poukázal dovolateľ na uznesenie sp. zn. 3Cdo 28/2017 zo 6. marca 2017, uznesenie sp. zn. 2Cdo 196/2011 zo dňa 31. októbra 2012 a uznesenie sp. zn. 2Cdo 216/2011.

7 Dovolateľ v dovolaní vyslovil názor, že pri posudzovaní možnosti predčasného ukončenia nájmu nebytového priestoru je potrebné zohľadniť nielen lex specialis, ale aj lex generalis a to v rozsahu, v akom tento dopĺňa právnu úpravu lex specialis. Zákon o nájme a podnájme nebytových priestorov nevylučuje aplikáciu Občianskeho zákonníka vzhľadom na ich vzájomný vzťah a napriek tomu konajúce súdy v tomto konaní nepripustili aplikáciu Občianskeho zákonníka, čo žalovaný považuje za ústavné nekonformný výklad zákona. Nezohľadnenie a nevyrovnanie sa s príslušnými právnymi normami aplikovateľnými na konkrétny prípad je nielen zjavnou neodôvodnenosťou súdneho rozhodnutia, ale predstavuje aj arbitrárnosť, svojvoľnosť. V predmetnej veci sa sporové strany písomne na základe vzájomnej dohody dohodli, že pôvodné odstúpenie žalovaného od nájomnej zmluvy zrušia (odvolajú) a

nájom tak obnovia na ďalšiu dobu ale pod podmienkou, že žalovaný ako prenajímateľ bude mať zároveň právo nájom vypovedať s dvojmesačnou výpovednou dobou aj bez uvedenia dôvodu. Do takto jednoznačne a zrozumiteľne prejavenej vôle dvoch rovnocenných podnikateľov zasiahla štátna moc prostredníctvom rozsudku tak, že ukončenie nájmu vykonané na podklade ich dohody vyhlásila za absolútne neplatné. Ani odvolací súd, ani súd prvej inštancie neprihľadli na podstatné aspekty a relevantné právne predpisy týkajúce sa predmetného sporu a ani ich správnym spôsobom nevyhodnotili. Dovolateľ sa nestotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí, že uplatnenie lex generalis je vylúčené ustanovením § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. Ďalej dovolateľ namieta, že sudy v rozpore so skutočnosťou ustálili, že súdna prax, na ktorú sa žalovaný odvolával, odzrkadľuje zmenu zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov v Českej republike. Žalovaným citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít Českej republiky boli vydané pred touto zmenou právnej normy (rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky 26Cdo 1167/2001 a 26Cdo 2876/2000). Právna úprava zakotvená zákonom o nájme a podnájme nebytových priestorov bola v otázke rozhodného ustanovenia § 9 totožná pre Českú republiku a Slovenskú republiku až do roku 2005, kedy Česká republika na rozdiel od Slovenskej republiky reflektovala na potrebu bežného spoločenského života a aktuálne hospodárske podmienky a pristúpila k novelizácii § 9. Podľa žalovaného je v danej veci jednoznačne možné uplatnenie § 676 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže zákon o nájme a podnájme nebytových priestorov výslovne neupravuje problematiku skončenia nájomnej zmluvy uzavretej na dobu určitú aj bez uvedenia dôvodu. K otázke neplatnosti zmlúv poukázal žalovaný na nález ÚS SR č. II ÚS 294/2018 z 11. októbra 2018 a nález ÚS SR č. I ÚS 242/07. Poukázal na rozpor v prípustnosti ukončenia nájomného vzťahu nebytového priestoru, keď je prípustné dohodnúť si aj iné dôvody skončenia nájmu v súvislosti s odstúpením od zmluvy, ale pri výpovedi iné dôvody ako ustanovuje zákon nie sú prípustné. Za zásadné otázky, ku ktorým sa odvolací súd dostatočne nevyjadril, označil otázku, či je možné a absolútne prípustné, aby si zmluvné strany dohodli aj iný výpovedný dôvod, ako je uvedený v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. a otázku aplikácie § 676 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako lex generalis na skončení nájmu nebytového priestoru a či v podmienkach voľného trhu a komplexných podnikateľských vzťahov musia podnikateľovi stačiť dôvody podľa § 9 ods. 2 a 3 zákon č. 116/1990 Zb. pri ukončení nájmu na dobu určitú.

8 Dovolateľ ďalej namieta aj skutočnosť, že odvolací súd sa odklonil od právneho názoru v zmysle judikatúry ohľadom možnosti vypovedania nájomnej zmluvy k nebytovým priestorom, pričom nesúlad a odklon od súdnej praxe náležitým spôsobom nevysvetlil a z tohto pohľadu žalovaný vníma tento rozsudok ako nespravodlivý a nepresvedčivý. Náležité a legitímne očakávania žalovaného, že súd sa náležitým spôsobom vysporiada so skoršou súdnou praxou v podobných prípadoch, neboli naplnené.

9 Žalobca sa k dovolaniu žalovaného vyjadril tak, že dovolanie žalovaného navrhol zamietnuť a žalovaného zaviazat' k náhrade trov dovolacieho konania. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces poukázal žalobca na článok 3 ods. 2 CSP, podľa ktorého „výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet z tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1“. Žalovaný si podľa názoru žalobcu zamieta jeho podnikateľské úsilie so spravodlivosťou a tomu sa snaží prispôbiť aj výklad a aplikáciu práva. Žalobca sa odvolal na všetky svoje vyjadrenia v priebehu celého konania a stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

10 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

11 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

12 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

13 Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

16 Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17 Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

18 Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

19 Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

20 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP uvádza vady odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré podľa neho spočívajú v jeho nepreskúmateľnosti a zmätočnosti, pričom rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa neho chýbajú základné atribúty presvedčivosti a riadneho odôvodnenia.

21 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých

detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

22 K namietanej vade týkajúcej sa nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

23 Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj rozsudku odvolacieho súdu, ktoré tvoria jeden celok, nie je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

24 Konajúce súdy v odôvodneniach ich rozhodnutí (a to pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) naplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobcom uplatnenému nároku možno považovať za uspokojujúce. Dovolateľ namietal, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v priebehu konania. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným a podstatným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súdy prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní neplatnosti výpovede zo dňa 28. júla 2015 z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 27. júna 2006, uviedli dôvody, pre ktoré sa nestotožnili s názorom žalovaného. Súdy prvej inštancie, ako aj odvolací súd dostatočne odôvodnili svoj záver, že nájom nebytového priestoru dojednaný na určitý čas sa skončí uplynutím času, na ktorý bol dojednaný alebo z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. Odvolací súd sa vyjadril k podstatným a pre spor rozhodujúcim námietkam žalovaného, pričom uviedol, že výpovedné dôvody uvedené v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. nie je možné meniť s poukazom na všeobecnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka. Námietka dovolateľa, že odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nebol odvolacím súdom odôvodnený nie je dôvodná. Odvolací súd rozhodol v súlade s judikatúrou dovolacieho súdu a nie je možné konštatovať odklon od judikátu č. R 41/2019.

25 Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II. ÚS 80/99). Princíp právnej istoty je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude

rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

26 Za otázku majúcu zásadný právny význam dovolateľ považoval otázku posúdenia platnosti/neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy uzavretej na dobu určitú podľa zákona č. 116/1990 Zb. Tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preukazoval žalobca odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 196/2011 zo dňa 31. októbra 2012 a uznesenie NS SR 2Cdo/216/2011 z 28. novembra 2012. V súvislosti s tvrdeným dovolacím dôvodom judikatúrneho odklonu dovolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/216/2011, predmetom ktorého bolo vypratanie nebytových priestorov z dôvodu zániku nájomnej zmluvy uzatvorenej v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. sa NS SR zaoberal otázkou, či má prenajímateľ v prípade neplatenia nájomného len možnosť vypovedať zmluvu podľa § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 116/1990 Zb. alebo môže od zmluvy aj odstúpiť podľa konkrétneho článku uzavretej zmluvy. Žalovaný v uvedenom spore ako nájomca z dôvodu zmeny spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti prestal platiť nájomné a prenajímateľ zmluvu nevypovedal, ale od nej odstúpil. V uznesení 2Cdo/196/2011, predmetom ktorého bolo zaplatenie dlžného nájomného, sa NS SR zaoberal otázkou vypovedania nájomnej zmluvy z dôvodu zmeny vlastníctva k nehnuteľnej veci, ktorá bola predmetom nájmu. Ide o rozhodnutia z roku 2012, pričom NS SR sa problematikou výpovede z nájomnej zmluvy uzavretej podľa zákona č. 116/1990 Zb. na dobu určitú zaoberal v uznesení sp. zn. 3Obdo/25/2013 zo dňa 29. apríla 2014. Následne riešil uvedenú problematiku aj v uznesení sp. zn. 3Obdo/34/2018 zo dňa 11. decembra 2018, ktoré bolo publikované ako judikát R 41/2019, v obidvoch konaniach posudzoval právnu otázku, či je možná aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka ako všeobecného predpisu pri skončení nájmu nebytového priestoru uzavretého na určitý čas podľa zákona č. 116/1990 Zb.

27 Vo vzťahu k predmetu konania - určenie neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy uzavretej na dobu určitú podľa zákona č. 116/1990 Zb. je pre posúdenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu smerodajné rozhodnutie NS SR publikované ako judikát R 41/2019 (uznesenie sp. zn. 3Obdo/34/2018 zo dňa 11. decembra 2018), v ktorom NS SR vyslovil, že „Právna úprava skončenia nájmu nebytového priestoru uzavretého na určitý čas obsiahnutá v ustanovení § 9 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov je komplexná, v dôsledku čoho je na skončenie nájmu vylúčená aplikácia ustanovení všeobecného predpisu (Občianskeho zákonníka) o skončení nájmu“. V uznesení sp. zn. 3Obdo/25/2013 zo dňa 29. apríla 2014 NS SR uviedol, že „z ustanovenia §9 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov jednoznačne vyplýva, že nájom dohodnutý na určitý čas je možné skončiť len uplynutím času, na ktorý bol dojednaný, alebo len z dôvodov taxatívne uvedených v týchto ustanoveniach“.

28 So zreteľom na uvedené predovšetkým na publikované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. decembra 2018, sp. zn. 3Obdo/34/2018 dospel dovolací súd k záveru, že sa súdy pri riešení relevantnej právnej otázky neodklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a z uvedeného dôvodu dovolateľ nenaplnil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

29 Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na to dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné, a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

30 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.